

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudců Mgr. Kateřiny Kozákové a Mgr. Ondřeje Hrabce ve věci

žalobkyně: **Czech Digital Group, a. s.**, IČO: 25842609
se sídlem Skokanská 2117/1, Praha 6 – Břevnov
zastoupená Mgr. Karin Konstantinovovou, advokátkou
se sídlem Benediktská 690/7, Praha 1 – Staré Město

proti
žalovanému: **Český telekomunikační úřad**
se sídlem Sokolovská 58/219, Praha 9 – Vysočany

o žalobách proti rozhodnutím předsedy Rady žalovaného ze dne 9. 11. 2023, č. j. ČTÚ-31 167/2023-603, a ze dne 15. 11. 2023, č. j. ČTÚ-31 990/2023-603 a č. j. ČTÚ-31 989/2023-603,

takto:

- I. Žaloby **s e z a m í t a j í**.
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Český telekomunikační úřad, odbor správy kmitočtového spektra (dále „prvostupňový správní orgán“) třemi samostatnými rozhodnutími ze dne 30. 6. 2023, všechna označena č. j. ČTÚ-50 309/2022-613/V. vyř., neudělil dle § 17 odst. 11 písm. d) a i) zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění účinném do 30. 6. 2023 (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), žalobkyni individuální oprávnění k využívání rádiových kmitočtů rozhlasové služby na stanovištích SUŠICE 32. kanál, JESENÍK 36. kanál a PLZEŇ 24. kanál. Proti rozhodnutím prvostupňového správního orgánu podala žalobkyně rozklady, o nichž předseda Rady žalovaného třemi samostatnými rozhodnutími vydanými dne 15. 11. 2023, čj. ČTÚ-31 990/2023-603 a čj. ČTÚ-31 989/2023-603 a dne 9. 11. 2023, čj. ČTÚ-31 167/2023-603 rozhodl tak, že rozklady zamítl a rozhodnutí prvostupňového správního orgánu potvrdil (dále „napadená rozhodnutí“). Proti těmto rozhodnutím brojí žalobkyně podanou žalobou.
2. Na základě žádosti ze dne 8. 11. 2022 požádala žalobkyně pro účely provozování Vysílací sítě 23 vysílači velkého výkonu na stanovištích PLZEŇ, SUŠICE a JESENÍK o udělení individuálního oprávnění k využívání rádiových kanálů 24, 32 a 36. Prvostupňový správní orgán po posouzení věci požadované individuální oprávnění žalobkyni neudělil s odůvodněním, že v daném případě je počet práv k využívání rádiových kmitočtů omezen, a rádiové kanály tak mohou být využívány pouze držitelem přidělu, na základě proběhlého výběrového řízení. Žalobkyně držitelkou přidělu rádiových kmitočtů pro skupinové přidělení jí rádiových kanálů 24, 32 a 36 přitom není. Žalovaný rovněž uvedl, že provozem vysílačů PLZEŇ, SUŠICE a JESENÍK ze shodné lokality a se shodnými parametry pouze s jiným rádiovým kanálem by došlo k duplicitnímu vysílání stejného obsahu na velkém území a znemožnění využití shodného rádiového kanálu v sousedních skupinových přidělech. Takové využití rádiového kanálu je přitom s ohledem na nekonkrétní tvrzení žalobkyně ohledně velikosti špatným signálem zasažených lokalit neúčelné. Proti prvostupňovým správním rozhodnutím podala žalobkyně odvolání, o kterých předseda Rady žalovaného rozhodl napadenými rozhodnutími. V odůvodnění svých rozhodnutí potvrdil závěr prvostupňového správního orgánu o nemožnosti udělení požadovaného kmitočtového spektra postupem dle § 17 zákona o elektronických komunikacích. Přitom zdůraznil, že žalobkyně při svém výkladu čl. 7 odst. 5 plánu využití rádiového spektra č. PV-P/10/05.2022-4 pro kmitočtové pásmo 470-960 MHz, jenž byl žalovaným vydán dne 3. 5. 2022 pod č.j. ČTÚ-2830/2022-619 (dále jen „PVRŠ“), nezohledňuje celkový právní rámec pro přidělování individuálních oprávnění. Přitom výkladem § 8 odst. 1 nařízení vlády č. 199/2018 Sb., o Technickém plánu přechodu zemského digitálního televizního vysílání ze standardu DVB-T na standard DVB-T2 (dále jen „TPP“) lze dojít k jedinému závěru, tedy, že za podmínek stanovených v § 10 odst. 8 téhož předpisu mohou být využity i kanály jiné, tato výjimka je ovšem vyhrazena toliko pro vysílače malého výkonu. Přičemž žalobkyně žádá o výjimku pro vysílače velkého výkonu. Předseda Rady žalovaného dále hodnotil i druhý z důvodů, pro který byly žádosti žalobkyně zamítnuty, tedy otázku účelnosti udělení požadovaného individuálního oprávnění [§ 17 odst. 11 písm. i) zákona o elektronických komunikacích]. I v této otázce se druhoinstanční správní orgán ztotožnil s posouzením věci orgánem prvoinstančním, když uvedl, že žalobkyně nedostatečně popsala nedostatky sítě a nezbytnost udělení individuálního oprávnění. Kmitočtové spektrum je vzácným statkem a

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

bylo-li by možné problémy se sítí řešit méně invazivní cestou z hlediska rozsahu využití kmitočtového spektra, mělo by jí být využito. Využitím vysílače velkého výkonu k řešení problémů lokální povahy by byl požadovaný kanál zcela zbytečně blokován pro příliš rozsáhlé území, na kterém by daný kanál nemohl být využit k jiným účelům, popřípadě jinými subjekty. Takový způsob využití kmitočtového spektra zajisté nelze považovat za efektivní. Předseda Rady žalovaného se rovněž vyjádřil k dalším rozkladovým námitkám, jejichž rekapitulaci zdejší soud pro účely posouzení věci nepovažuje za potřebnou.

II. Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a následná podání

3. **V první žalobní námitce** žalobkyně sporuje závěr předsedy Rady žalovaného o důvodnosti neudělení požadovaného kmitočtového spektra z důvodu uvedeného v § 17 odst. 11 písm. d) zákona o elektronických komunikacích. Konkrétně namítá nesprávnost předsedou Rady žalovaného provedeného výkladu čl. 7 odst. 5 PVRs ve spojení s § 8 odst. 1 TPP a omezujícího udělení individuálního oprávnění toliko na vysílače malého výkonu. Žalobkyně se domnívá, že čl. 7 odst. 5 PVRs umožňuje provozovateli vysílací sítě s již existujícím skupinovým přidělením rádiových kanálů (žalobkyně má přiděleny kanály 22, 23, 31, 33, 34 a 35) žádat o přidělení dalších rádiových kanálů potřebných pro zajištění požadovaného rozsahu pokrytí území nebo obyvatel prostřednictvím Vysílací sítě 23, který nelze řešit opatřeními k optimalizaci parametrů této vysílací sítě v rámci skupinového přidělení. Přičemž toto oprávnění se uděluje na základě odůvodněné žádosti žalobkyně o udělení individuálního oprávnění k využívání rádiových kmitočtů a na základě úspěšné koordinace (čl. 7 odst. 5 věta první PVRs). Ust. § 8 odst. 1, resp. § 10 odst. 8 TPP, pojednávající o vysílačích malého výkonu na případ žalobkyně nedopadá, neboť žalobkyně nežádá o změnu rádiových kanálů stanovených v rámci skupinového přidělení pro tuto vysílací síť, nýbrž o využívání dalšího rádiového kanálu při provozování Vysílací sítě 23. Přičemž o toto přidělení žádá podle čl. 7 odst. 5 PVRs. Proto žalobkyně považuje výklad provedený předsedou Rady žalovaného za nesprávný. Současně zdůvodnění napadených rozhodnutí považuje i za nepřezkoumatelné, a to pro zásadní nedostatečnost odůvodnění tohoto názoru.
4. Žalobkyně má za to, že splnila obě podmínky uvedené v čl. 7 odst. 5 věty první PVRs, tedy podmínku potřebnosti i podmínku nezbytnosti. K podmínce potřebnosti uvedla, že po přechodu na nový standard zemského digitálního televizního vysílání DVB-T2 byla v posuzovaných lokalitách zaznamenána řada případů, kdy diváci měli problémy s příjmem televizního signálu, a to zejména během teplotních inverzí, přičemž tyto problémy nebylo možné vyřešit opatřeními v rámci stávající jedno-frekvenční sítě (SFN) prostřednictvím pouhé změny jejích parametrů. Tyto problémy přitom nelze vyřešit opatřeními v rámci jednotlivých skupinových přidělení (tj. optimalizací parametrů Vysílací sítě 23), ale právě toliko využívání rádiových kanálů 24, 32 a 36 jako jediným systémovým řešením. K podmínce nezbytnosti uvedla, že plánovací parametry Vysílací sítě 23 si nestanovila sama a z vlastní vůle, ale respektovala plánovací parametry dle přílohy č. 5 TPP. Zákonem č. 252/2017 Sb. a TPP požadovaný rozsah pokrytí území televizním signálem se musí posuzovat právě podle plánovacích parametrů vysílacích sítí uvedených v příloze č. 5 TPP a nikoli dle jiných a žalovaným libovolně zvažovaných parametrů. Jí požadované rádiové kanály 24, 32 a 36 by tak měly nejdříve sloužit k účelu dle čl. 7 odst. 5 věty první PVRs, tedy k zajištění požadovaného rozsahu pokrytí území nebo obyvatel stávajícími držiteli skupinových přidělení v rámci vysílacích sítí 21 až 24, a teprve poté by měly být využity pro vysílací síť 25 a 26.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

5. V **druhé žalobní námitce** žalobkyně brojí proti závěru předsedy Rady žalovaného o naplnění důvodu dle § 17 odst. 11 písm. i) zákona o elektronických komunikacích, tedy neúčelnému využití žalobkyní požadovaných radiových kmitočtů přiřazených pro kanály 24, 32 a 36. Žalobkyně tvrdí, že divácké problémy s příjmem televizního vysílání v rámci správního řízení dostatečným způsobem specifikovala i prokázala. Zdůraznila, že problémy nebylo možné vyřešit opatřeními v rámci stávající Vysílací sítě 23 pouhou změnou jejích parametrů, neboť taková změna by zapříčinila výrazný pokles kapacity v této vysílací síti a projevila by se snížením kvality i počtu vysílaných televizních a rozhlasových programů. Rádiové kmitočty již přidělené v rámci této stávající jedno-frekvenční sítě (SFN) tak dle žalobkyně není možné použít, neboť by došlo pouze k dalšímu navýšení signálů na těchto (stejných) kmitočtech, což by způsobilo pouze další divácké obtíže s příjmem televizního signálu. Závěr o technických problémech s příjmem televizního signálu pak vyplývá rovněž ze Závěrečné zprávy o výsledcích realizace Strategie rozvoje zemského digitálního televizního vysílání za období 2016-2020 – přechod na standard DVB-T2 (dále jen „Závěrečná zpráva“). Dále žalobkyně upozornila na to, že rádiové kmitočty, o které žádala, nejsou využívány a jsou tedy vhodné k řešení problematického příjmu televizního signálu v zasažených oblastech.
6. Ve **třetí žalobní námitce** žalobkyně namítá, že žalovaný řádně nerozhodl o její žádosti k poskytnutí součinnosti dle § 10 odst. 1 TPP. Žalobkyně nesouhlasí se závěrem žalovaného, že nežádala o poskytnutí nezbytné součinnosti dle § 10 odst. 7 TPP, ale o pomoc s úpravou parametrů vysílače tak, aby mohlo být žádosti žalobkyně o udělení individuálního oprávnění vyhověno. Žalobkyně má za to, že její žádost byla zcela jednoznačná, přesto o ní žalovaný nijak meritorně nerozhodl, a ani žalobkyni v rámci správního řízení požadovanou součinnost fakticky neposkytl. Zároveň žalobkyně zdůraznila, že žalovaného nikdy nežádala o „právní poradenství“, jak uváděl v napadeném rozhodnutí. Stejně tak žalobkyně nesouhlasí se závěrem žalovaného, že o její žádosti o poskytnutí součinnosti bylo fakticky rozhodnuto zamítnutím žádosti o vydání individuálního oprávnění, přičemž toto rozhodnutí se mělo promítnout do výrokové části rozhodnutí.
7. **Žalovaný** ve vyjádření k žalobě odkázal na vypořádání rozkladových námitek obsažených v napadeném rozhodnutí a dále uvedl, že byl-li by čl. 7 odst. 5 PVRs vykládán bez kontextu, bylo by skutečně možné dovodit, že za splnění určitých podmínek lze žalobkyni přidělit další rádiový kanál i pro vysílač velkého výkonu, neboť citované ustanovení mezi vysílači malého a velkého výkonu vůbec nerozlišuje. Věc je však dle žalovaného třeba posoudit ve své celistvosti, proto odkázal na § 8 odst. 1 TPP, který jednoznačně stanoví, že finální Vysílací síť 23 pro šíření zemského digitálního televizního vysílání ve standardu DVB-T2 je tvořena rádiovými kanály 22, 23, 31, 33, 34 a 35, a že jiné rádiové kanály, tedy i požadované kanály 24, 32 a 36, mohou být za podmínek definovaných v ustanovení § 10 odst. 8 TPP použity toliko prostřednictvím vysílačů malého výkonu. Dále žalovaný upozornil, že na rozdíl od PVRs jakožto opatření obecné povahy je TPP nařízením vlády, které je PVRs v jistém smyslu nadřazeno. S odkazem na Závěrečnou zprávu pak žalovaný doplnil, že od samotného počátku bylo záměrem zákonodárce řešit případné lokální problémy se signálem prostřednictvím vysílačů malého výkonu. Tento cíl je patrný rovněž ze systematiky PVRs, který i v rámci čl. 7 odst. 5 klade důraz na to, aby byly případné problémy řešeny ve vztahu k spektru co nejméně invazivní formou. Dále žalovaný uvedl, že brání-li se PVRs tomu, aby byly přidělovány nové kmitočty, není-li to nezbytně nutné, z logiky věci nemá zájem ani na tom, aby problémy, jež lze odstranit vysílači malého výkonu, byly řešeny prostřednictvím vysílačů velkého výkonu. Ty totiž blokují kmitočtové spektrum na rozsáhlém území, jehož

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

rozloha je mnohonásobně větší než rozloha oblasti s nedostatečným signálem, ačkoliv pro to není relevantní důvod. S odkazem na § 17 odst. 11 písm. j) zákona o elektronických komunikacích žalovaný upozornil, že žádosti žalobkyně by nemohlo být vyhověno ani v případě, kdy by TPP a PVRs umožňovaly udělení individuálního oprávnění pro vysílač velkého výkonu (druhá žalobní námitka). V nyní posuzované věci by totiž byly lokální problémy řešeny zcela nepřiměřenými opatřeními blokujícími část spektra na rozsáhlém území. Zároveň žalovaný zdůraznil, že žádost žalobkyně byla, jde-li o popis přesných lokalit, v nichž se vyskytují problémy se signálem, natolik vágní, že potřeba udělení individuálního oprávnění, jakožto nezbytného předpokladu pro úspěch žádosti žalobkyně, z ní vůbec nevyplyvala. Ke třetí žalobní námitce žalovaný uvedl, že žádná taková žádost nebyla uplatněna. Žalobkyně vůbec nežádala o součinnost s odstraněním technických překážek, ale toliko o nápomoc s koncipováním své žádosti tak, aby byla úspěšná, tedy o právní poradenství. Fakticky byla uvedena žádost žalobkyně vypořádána.

8. V **replíce k vyjádření žalovaného** žalobkyně zopakovala svou žalobní argumentaci a nad rámec toho označila správními orgány provedený výklad čl. 7 odst. 5 PVRs ve spojení s § 8 odst. 1 TPP za svévolný, překvapivý, restriktivní a v neprospěch žalobkyně. Žalobkyně rovněž poukázala na to, že existuje-li pochybnost o výkladu práva, je v souladu se zásadou *in dubio pro libertate* nutné přiklonit se k takovému výkladu, který poskytuje větší svobodu, tedy je příznivější pro adresáta práva. V daném případě je tak třeba přiklonit se k výkladu, který zachovává v co možná nejvyšší možné míře transparentnost již realizované veřejné konzultace návrhu PVRs podle § 130 zákona o elektronických komunikacích.
9. V **duplice k replíce** žalobkyně žalovaný k námitce překvapivosti výkladu čl. 7 odst. 5 PVRs uvedl, že tato překvapivost vychází pouze z toho, že si žalobkyně citovaný článek vykládá zcela nekriticky a výhradně ke svému vlastnímu prospěchu. Mezi ustanoveními PVRs a TPP žalovaný rozpor neshledává. Odkaz žalobkyně na zásadu *in dubio pro libertate* je nepřiléhavý, neboť v posuzované věci nejde o svobodu žalobkyně, ale o to, že si žalobkyně nárokuje přístup ke vzácnému statku (rádiovému spektru), jímž Česká republika disponuje, a to způsobem, který je výrazně na úkor případných dalších zájemců o využití téhož statku. Udělení individuálního oprávnění je výhradně v hospodářském zájmu žalobkyně a nikoli v zájmu veřejném, jak se snaží tvrdit žalobkyně.

III. Ústní jednání

10. Na ústním jednání dne 28. 5. 2025 žalobkyně odkázala na své žalobní námitky, které v závěrečné řeči shrnula a zopakovala. Žalovaný rovněž odkázal na své vyjádření k žalobě a navrhl žalobu zamítnout.
11. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) na ústním jednání k důkazu provedl žalobkyní navrženou Závěrečnou zprávu a v dalším posouzení při přezkumu zákonnosti rozhodnutí žalovaného vycházel ze správního spisu, jímž se zásadně dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).

IV. Posouzení žaloby

12. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobkyní vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného a shledal, že žaloba není důvodná.

13. Městský soud předesílá, že totožnými otázkami, s identickým skutkovým i právním základem jako v nyní posuzované věci, se již v minulosti zabýval šestý senát městského soudu, a to v rozsudcích ze dne 3. 10. 2024, č. j. 6 A 3/2024-61, č. j. 6 A 5/2024-59 a č. j. 6 A 6/2024-58, které byly následně přezkoumány a potvrzeny rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2025, č. j. 7 As 291/2024-48, č. j. 7 As 292/2024-48 a č. j. 8 As 242/2024-49. Právě rozhodující senát se se závěry obsaženými ve shora citovaných rozhodnutích ztotožňuje a neshledává důvodu se od nich jakkoliv odchylovat. V dalším posouzení z nich proto bude vycházet.
14. Podle § 17 odst. 11 písm. d) zákona o elektronických komunikacích *úřad neudělí oprávnění k využívání rádiových kmitočtů, jestliže využívání požadovaných rádiových kmitočtů neumožňuje plán přidělení kmitočtových pásem (národní kmitočtová tabulka) nebo plán využití rádiového spektra; to neplatí v případě využívání rádiových kmitočtů pro experimentální účely podle § 19b.*
15. Podle § 17 odst. 11 písm. i) zákona o elektronických komunikacích *úřad neudělí oprávnění k využívání rádiových kmitočtů, jestliže by vedlo udělení oprávnění k využívání požadovaných rádiových kmitočtů k jejich neúčelnému využívání.*
16. Podle § 8 odst. 1 TPP *finální vysílací síť 23 pro šíření zemského digitálního televizního vysílání ve standardu DVB-T2 je tvořena rádiovými kanály 22, 23, 31, 33, 34 a 35. Pro vysílače malého výkonu mohou být za podmínek stanovených v § 10 odst. 8 použity i jiné rádiové kanály.*
17. Podle § 10 odst. 8 TPP *rádiové kanály stanovené v přílohách č. 1 až 4 k tomuto nařízení pro vysílače malého výkonu Úřad změnil v závislosti na technických možnostech vysílacích sítí na základě úspěšné kmitočtové koordinace a odůvodněné žádosti operátora příslušné vysílací sítě o změnu stanoveného rádiového kanálu.*
18. Podle čl. 7 odst. 4 PVRs *počet práv je pro účely celoplošného vysílání omezen, uděleny byly čtyři přiděly rádiových kmitočtů (dále jen „přiděly“) pro síť určené k poskytování veřejně dostupné služby elektronických komunikací ve standardu DVB-T2. Přiděly pro tyto vysílací sítě obsahují skupinová přidělení rádiových kanálů podle Dohody a navazujících dohod příslušných národních správ, přičemž jedna vysílací síť je určena pro šíření multiplexu veřejné služby. Držitel přidělu je oprávněn uvnitř skupinového přidělení využívat rádiový kanál jedním nebo více vysílacími zařízeními s tím, že intenzita elektromagnetického pole na hranicích skupinového přidělení nesmí překročit stanovenou úroveň v souladu s Dohodou nebo takovou úroveň, která byla zkoordinována individuálně.*
19. Podle čl. 7 odst. 5 PVRs *další rádiové kanály potřebné pro zajištění požadovaného rozsahu pokrytí území nebo obyvatel sítěmi popsány v odstavci 4, který nelze řešit opatřeními v rámci jednotlivých skupinových přidělení, přiděluje Úřad na základě odůvodněné žádosti o udělení individuálního oprávnění k využívání rádiových kmitočtů a na základě úspěšné koordinace. Do doby, než bude zajištěn požadovaný rozsah pokrytí území nebo obyvatel sítěmi popsány v odstavci 4 a než bude rozhodnuto o dalším využití pásma rozhlasovou službou po roce 2030, nebudou udělovány přiděly a vydávána individuální oprávnění na rádiové kanály pro další síť pro účely celoplošného vysílání.*

IV.I Rozpor s plánem využití rádiového spektra

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

20. Žalobkyně v první žalobní námitce namítá, že důvod pro neudělení oprávnění k využití kmitočtového spektra na kanálech 24, 32 a 36 uvedený v § 17 odst. 11 písm. d) zákona o elektronických komunikacích není v posuzované věci dán. Konkrétně žalobkyně brojí proti správními orgány zastávanému výkladu čl. 7 odst. 5 PVRs ve spojení s § 8 odst. 1 TPP, že možnost udělení oprávnění pro využití (přidání) dalšího kmitočtového pásma v rámci stávající vysílací sítě je umožněna toliko pro vysílače malého výkonu.
21. Touto právní otázkou se již správní soudy v minulosti zabývaly a pravomocně ji vyřešily. Tak např. v rozsudku sp. zn. 8 As 242/2024 Nejvyšší správní soud k této otázce v obdobně uplatněné žalobní námitce uvedl následující:

“[25] Ustanovení čl. 7 odst. 5 plánu využití rádiového spektra se týká situace, kdy je nutné za účelem pokrytí území nebo obyvatel celoplošnými sítěmi využít i další rádiové kanály nad rámec skupinových přidělení, tj. souboru rádiových kanálů přidělených provozovateli vysílací sítě k zajištění jejího provozu. Žalovaný vydává plán využití rádiového spektra jako opatření obecné povahy (§ 16 odst. 2 zákona o elektronických komunikacích). Jde o tzv. smíšený správní akt (stojící na pomezí rozhodnutí a právního předpisu). Opatření obecné povahy se stejně jako správní rozhodnutí týká určité věci (stanovení technických parametrů a podmínek využití rádiového spektra v pásmu od 470 MHz do 960 MHz radiokomunikačními službami), zatímco právnímu předpisu se podobá relativně neurčitým okruhem adresátů. Podobnost s právním předpisem znamená, že se výklad opatření obecné povahy řídí obdobnými výkladovými metodami jako výklad právního předpisu. Ze znění čl. 7 odst. 5 plánu využití rádiového spektra nevyplývá, že by udělení individuálního oprávnění k využívání rádiových kmitočtů mělo záviset na míře výkonnosti vysílače. Jazykový výklad však představuje pouze prvotní přiblížení se obsahu čl. 7 odst. 5 plánu využití rádiového spektra.

[26] Opatření obecné povahy je nutné dle zásady zákonnosti (§ 2 odst. 1 správního řádu) dále vykládat tak, aby odpovídalo ústavnímu pořádku, zákonné a podzákonné právní úpravě (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 13. 9. 2016, čj. 5 As 194/2014 – 36, bod 29).

[27] Podzákonnou právní úpravou je § 7 odst. 1 technického plánu přechodu (nařízení vlády), který upravuje vysílací síť 22 provozovanou stěžovatelkou. Dle tohoto ustanovení platí, že finální vysílací síť 22 pro šíření zemského digitálního televizního vysílání ve standardu DVB-T2 je tvořena rádiovými kanály 22, 27, 28, 34, 38 a 40. Pro vysílače malého výkonu mohou být za podmínek stanovených v § 10 odst. 8 použity i jiné rádiové kanály. Jde o provedení § 17 zákona o elektronických komunikacích, jenž stanoví podmínky pro udělení individuálního oprávnění k využívání rádiových kmitočtů. Stěžovatelka namítala, že § 7 odst. 1 technického plánu přechodu je obsoletní, a zpochybňovala jeho výklad provedený městským soudem.

[28] Kasační soud uvádí, že technický plán přechodu není „jednorázovým“ právním předpisem, který se již neuplatní, neboť upravuje toliko přechod z vysílacího standardu DVB-T na standard DVB-T2, jak tvrdila stěžovatelka. Ustanovení § 1 odst. 2 technického plánu přechodu uvádí, že se toto nařízení vztahuje na zemské digitální televizní vysílání šířené ve vysílacích sítích uvedených v přílohách č. 1 až 4 k tomuto nařízení a upravuje proces přechodu zemského digitálního televizního vysílání ze standardu DVB-T na standard DVB-T2 za účelem uvolnění rádiových kmitočtů v kmitočtovém pásmu 694-790 MHz. Předmětem úpravy technického plánu přechodu je tedy nejen proces přechodu na vyšší standard zemského digitálního televizního vysílání, ale také samotné zemské digitální televizní vysílání šířené ve vysílacích sítích uvedených v přílohách č. 1 až 4, tj. též pomocí sítě 22 provozované stěžovatelkou (viz příloha č. 2 technického plánu přechodu). Skutečnost, že přechod na vysílání DVB-T2 byl již dokončen v souladu s termíny dle §

11 technického plánu přechodu, nemá vliv na použitelnost § 7 odst. 1 technického plánu přechodu, který se přechodu bezprostředně netýká. Věta první § 7 odst. 1 technického plánu přechodu vymezuje rádiové kanály tvořící vysílací síť 22 a druhá věta stanovuje podmínky, za kterých mohou být pro vysílače malého výkonu použity jiné kanály. Ustanovení § 7 odst. 1 technického plánu přechodu proto není obsoletní v důsledku dokončení přechodu na vyšší standard vysílání.

[29] Ustanovení § 7 odst. 1 technického plánu přechodu se skládá ze dvou vět. Z principu právní jistoty vyplývá, že souslednost jednotlivých vět v odstavci není nahodilá, ale značí jejich obsahovou návaznost. Druhou větou § 7 odst. 1 technického plánu přechodu je proto nutné vykládat v návaznosti na větu první tak, že k šíření zemského digitálního televizního vysílání ve standardu DVB-T2 prostřednictvím vysílačů malého výkonu mohou být použity jiné rádiové kanály než kanály 22, 27, 28, 34, 38 a 40, a to za podmínek stanovených v § 10 odst. 8 technického plánu přechodu. Připouští-li systematický výklad § 7 odst. 1 technického plánu přechodu použití jiných rádiových kanálů k šíření digitálního televizního vysílání skrze vysílače malého výkonu, pak výkladem opaku (a contrario) vylučuje použití jiných rádiových kanálů k témuž účelu vysílači velkého výkonu. Tento výklad šetří zájem na účelném využívání rádiových kmitočtů [§ 5 odst. 1 písm. c) zákona o elektronických komunikacích], neboť umožňuje řešit místní obtíže s příjmem televizního signálu pomocí vysílačů malého výkonu, které nezabírají daný kmitočet na rozsáhlejších územích, než je potřeba, a umožní dalším provozovatelům vysílacích sítí tento kmitočet využívat v jiných lokalitách.

[30] Ostatně závěrečná zpráva DVB-T2 Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 20. 9. 2021, která informuje o úspěšném dokončení procesu přechodu zemského digitálního televizního vysílání ze standardu DVB-T na DVB-T2 podle technického plánu přechodu, zmiňuje na str. 9 a 12 stejné problémy s příjmem signálu jako stěžovatelka (znehodnocení signálu odrazy ve velkých jednofrekvenčních sítích a při inverzích) a navrhuje jejich řešení právě pomocí vysílačů s výkonem do 1 kW.“

22. Uvedené závěry lze *mutatis mutandi* aplikovat i na právě posuzované případy. Žalobkyní provozovaná Vysílací síť 23 má podle § 8 odst. 1 TPP pro jednotlivé regiony České republiky přiděleny skupinové přiděly rádiových kanálů 22, 23, 31, 33, 34 a 35, přičemž tyto byly žalobkyni přiděleny rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 9. 2019, č. j. ČTÚ-21 360/2019-613/II. vyř., ve znění pozdějších změn.
23. Žalobkyně je přesvědčena, že je dle čl. 7 odst. 5 PVRs oprávněna žádat o oprávnění k využití dalších rádiových kmitočtů v rámci stávající Vysílací sítě 23, tedy prostřednictvím vysílačů velkého výkonu (konkrétně jde o vysílače PLZEŇ, SUŠICE a JESENÍK), neboť čl. 7 odst. 5 PVRs pojmy vysílač malého výkonu a vysílač velkého výkonu vůbec neužívá, a proto mezi nimi ani nerozlišuje. Ust. § 8 odst. 1 TPP přitom dle názoru žalobkyně řeší toliko situaci, kdy je podána žádost o změnu již přidělených rádiových kanálů a nikoli o navýšení stávajících rádiových kanálů, jak žádá žalobkyně.
24. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud v bodě [25] a [26] rozsudku sp. zn. 8 As 242/2024, ze znění čl. 7 odst. 5 PVRs nevyplývá, že by udělení individuálního oprávnění k využívání rádiových kmitočtů mělo záviset na míře výkonnosti vysílače. Jazykový výklad však představuje pouze prvotní přiblížení se obsahu čl. 7 odst. 5 PVRs. Opatření obecné povahy je nutné dle zásady zákonnosti (§ 2 odst. 1 správního řádu) dále vykládat tak, aby odpovídalo ústavnímu pořádku, zákonné a podzákonné právní úpravě (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 13. 9. 2016, čj. 5 As 194/2014 – 36, bod 29). Podzákonnou normou v dané věci je přitom § 8 odst. 1 TPP, který upravuje Vysílací síť 23 provozovanou žalobkyní. Dle

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

tohoto ustanovení platí, že finální Vysílací síť 23 pro šíření zemského digitálního televizního vysílání ve standardu DVB-T2 je tvořena rádiovými kanály 22, 23, 31, 33, 34 a 35. Pro vysílače malého výkonu mohou být za podmínek stanovených v § 10 odst. 8 použity i jiné rádiové kanály. Jde o provedení § 17 zákona o elektronických komunikacích, jenž stanoví podmínky pro udělení individuálního oprávnění k využívání rádiových kmitočtů. I ustanovení § 8 odst. 1 TPP se skládá ze dvou vět. Z principu právní jistoty vyplývá, že souslednost jednotlivých vět v odstavci není nahodilá, ale značí jejich obsahovou návaznost. Druhou větu § 8 odst. 1 TPP je proto nutné vykládat v návaznosti na větu první tak, že k šíření zemského digitálního televizního vysílání ve standardu DVB-T2 prostřednictvím vysílačů malého výkonu mohou být použity jiné rádiové kanály než kanály 22, 23, 31, 33, 34 a 35, a to za podmínek stanovených v § 10 odst. 8 TPP. Připouští-li systematický výklad § 8 odst. 1 TPP použití jiných rádiových kanálů k šíření digitálního televizního vysílání skrze vysílače malého výkonu, pak výkladem opaku (a contrario) vylučuje použití jiných rádiových kanálů k témuž účelu vysílači velkého výkonu. Tento výklad šetří zájem na účelném využívání rádiových kmitočtů [§ 5 odst. 1 písm. c) zákona o elektronických komunikacích], neboť umožňuje řešit místní obtíže s příjmem televizního signálu pomocí vysílačů malého výkonu, které nezabírají daný kmitočet na rozsáhlejších územích, než je potřeba, a umožní dalším provozovatelům vysílacích sítí tento kmitočet využívat v jiných lokalitách.

25. Ostatně, shodný výklad smyslu a účelu této právní úpravy vyplývá i ze Závěrečné zprávy, jež se na str. 9 až 12 zmiňuje o stejných problémech s příjmem signálů jako žalobkyně, tedy znehodnocení signálu odrazy ve velkých SFN sítích a při inverzi, a navrhuje jejich řešení právě pomocí vysílačů s výkonem do 1 kW využívaných „pro dokrytí lokalit s nedostatečným rozsahem pokrytí signálem vysílačů velkého výkonu nebo pro eliminaci lokálních problémů spojených se samorušením v sítích SFN.“
26. Namítá-li žalobkyně, že nežádala o změnu stávajícího kmitočtového spektra, ale o jeho navýšení, i k této argumentaci se již vyjádřil Nejvyšší správní soud v bodě [32] rozsudku sp. zn. 8 As 242/2024, a to ve vztahu k vysílací síti 22. I v právě posuzované věci pak platí závěry tam uvedené, tedy že tvrzení žalobkyně, že § 8 odst. 1 TPP se týká výhradně změny skupinového přidělení rádiových kanálů pro vysílací síť 23, nemá oporu v jeho znění. Městský soud tak toliko opakuje argumentaci kasačního soudu, že druhá věta § 8 odst. 1 TPP sice odkazuje na § 10 odst. 8 TPP, dle kterého žalovaný změnil rádiové kanály stanovené v přílohách č. 1 až 4 k technickému plánu přechodu pro vysílače malého výkonu v závislosti na technických možnostech vysílacích sítí na základě úspěšné kmitočtové koordinace a odůvodněné žádosti operátora příslušné vysílací sítě o změnu stanoveného rádiového kanálu. Ustanovení § 8 odst. 1 TPP se však liší od § 10 odst. 8 TPP tím, že neupravuje nahrazení rádiového kanálu jiným rádiovým kanálem v rámci téhož skupinového přidělení (změnu rádiového kanálu), nýbrž přidělení nového rádiového kanálu nad rámec stávajícího skupinového přidělení. Cílem odkazu na § 10 odst. 8 TPP není popřít provázanost první a druhé věty § 8 odst. 1 TPP, které se o změně rádiového kanálu vůbec nezmiňují, a vytvořit tak duplicitní právní úpravu změny rádiových kanálů pro vysílače malého výkonu (§ 8 odst. 1 věta druhá a § 10 odst. 8 TPP), ale stanovit pro použití jiných rádiových kanálů nad rámec skupinového přidělení stejné podmínky jako pro jejich změnu v rámci skupinového přidělení.
27. Na této interpretaci nic nemění ani dílčí námitka žalobkyně, že výklad čl. 7 odst. 5 PVRS ve spojení s § 8 odst. 1 TPP je pro ni překvapivý, když s ní žalovaný tento výklad ve smyslu §

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

130 zákona o elektronických komunikacích při přípravě plánu využití rádiového spektra nekonzultoval. Žalovaný nebyl povinen tuto otázku s žalobkyní předem individuálně konzultovat, neboť účelem konzultace návrhu opatření obecné povahy s dotčenými subjekty je dle § 130 odst. 1 věty poslední zákona o elektronických komunikacích získání připomínek, stanovisek a názorů dotčených subjektů k návrhu opatření (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 291/2024).

28. V nyní posuzované věci žalobkyně zastává izolovaný jazykový výklad čl. 7 odst. 5 PVRS, který nereflexuje § 8 odst. 1 TPP. Tento výklad tak nepředstavuje srovnatelně přesvědčivou výkladovou alternativu, kterou by bylo možné upřednostnit ve smyslu principu *in dubio pro libertate* před jazykovým výkladem kombinovaným se systematickým výkladem, jež šetří zásadu zákonnosti výkonu veřejné správy ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Proti sobě nestojí srovnatelně přesvědčivé výkladové varianty, neboť izolovaný jazykový výklad tak, jak jej učinila žalobkyně, nikterak nebere v potaz § 8 odst. 1 TPP. Právě výsledek jazykového a systematického výkladu čl. 7 odst. 5 PVRS v souvislosti s § 8 odst. 1 TPP však popírá přesvědčení žalobkyně, že může využívat další nové rádiové kmitočty prostřednictvím vysílače velkého výkonu. Jak již bylo uvedeno v bodu [22] tohoto rozsudku, uvedené normy je nutné vykládat ve vzájemné souvislosti a nikoliv izolovaně, neboť se tyto systematickým výkladem vzájemně doplňují a naplňují rovněž záměr zákonodárce řešit případné lokální problémy se signálem prostřednictvím vysílačů malého výkonu. V této souvislosti pak poukazuje městský soud na závěry vyslovené v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2008, č. j. 7 Afs 54/2006-155, č. 1778/2009 Sb. NSS, že *„ne každá interpretační nejasnost povede v daňovém právu k výkladu výhodnému pro soukromou osobu; bude tomu tak pouze tehdy, budou-li proti sobě stát srovnatelně přesvědčivé výkladové alternativy. Srovnatelně přesvědčivé jsou výkladové alternativy, tehdy, není-li žádná z nich zjevně a jednoznačně přesvědčivější než alternativy ostatní; nestačí tedy, že určitá alternativa je o něco přesvědčivější než jiná (jiné)“*.
29. Městský soud shrnuje, že výklad čl. 7 odst. 5 PVRS v kontextu § 8 odst. 1 TPP provedený předsedou Rady žalovaného považuje za správný a zákonný a nikoli za účelový, svévolný, výlučně v neprospěch žalobkyně, restriktivní ani překvapivý, jak žalobkyně namítala. Žalovaný nebyl povinen vysvětlovat a odůvodňovat, proč se domnívá, že PVRS není v souladu s TPP (resp. proč by čl. 7 odst. 5 PVRS měl být v rozporu s ustanovením § 8 odst. 1 TPP), když ani nikdy netvrdil, že by tato ustanovení byla ve vzájemném rozporu. Neudělil-li žalovaný, resp. předseda Rady žalovaného, žalobkyni individuální oprávnění k využívání rádiových kmitočtů na kanálech 24, 32 a 36, pro rozpor s plánem využití rádiového spektra, tedy z důvodu uvedeného v § 17 odst. 11 písm. d) zákona o elektronických komunikacích, postupoval zcela v intencích zákona.
30. Vzhledem k tomu, že již jen ze shora uvedeného důvodu nemohly být žádosti žalobkyně úspěšné, nezkoumal dále městský soud, zda by žalobkyně případně splnila podmínku potřeby a nemožnosti pro udělení individuálního oprávnění dle čl. 7 odst. 5 věty první PVRS. I za situace, kdy by totiž žalobkyně obě uvedené podmínky splnila, na právním posouzení sporné otázky by se ničeho nezměnilo a žalovaný by žádostem žalobkyně nemohl vyhovět, neboť se tyto týkaly vysílačů velkého výkonu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 242/2024, bod [34], sp. zn. 7 As 291/2024, bod [31], a sp. zn. 7 As 292/2024, bod [31]).

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

31. Odůvodnění závěru předsedy Rady žalovaného nelze považovat ani za nepřezkoumatelné, když je z něj patrné, jakými úvahy byl při formulování svých závěrů veden a jaké jsou tyto závěry. Nepřezkoumatelným pak nemůže být i již jen z toho důvodu, že žalobkyně proti předestřeným úvahám konkrétně brojí. Nebyly-li by úvahy předsedy Rady žalovaného formulovány, nemohla by proti nim žalobkyně ve svých žalobních námitkách protiargumentovat.

IV.II Ostatní žalobní body

32. V **druhém žalobním bodě** žalobkyně namítá nesprávné posouzení účelnosti udělení individuálního oprávnění pro žalobkyní požadované kmitočtové frekvence pro Vysílací síť 23.
33. Žalobkyně tímto napadá jednu z dílčích částí odůvodnění rozsudku [neudělení licence z důvodu podle § 17 odst. 11 písm. i) zákona o elektronických komunikacích], jehož argumentace byla vystavěna i na jiném důvodu, který samostatně obстоjí [neudělení licence z důvodu podle § 17 odst. 11 písm. d) zákona o elektronických komunikacích] (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2016, čj. 9 Azs 84/2016-22). Soud nepovažuje za podstatné se s danou žalobní námitkou vypořádat, jelikož i kdyby byla důvodná, nijak by se nepromítla do výroku napadeného rozhodnutí. I kdyby totiž soud v potenciálním případě shledal, že důvod dle § 17 odst. 11 písm. i) zákona o elektronických komunikacích naplněn není, žalovaný by žádostem žalobkyně, které se týkaly vysílačů velkého výkonu, ani tak nemohl vyhovět [stále by tu existoval důvod dle § 17 odst. 11 písm. d) zákona o elektronických komunikacích]. Městský soud se proto uvedenou námitkou věcně nezabýval.
34. Rovněž **třetí žalobní námitku** městský soud považuje za nedůvodnou. Žalobkyně má za to, že žalovaný měl o její žádosti o poskytnutí součinnosti rozhodnout v rámci výrokové části napadeného rozhodnutí. A pokud tak neučinil, postupoval dle názoru žalobkyně v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu.
35. Podle § 68 odst. 2 věty první správního řádu *ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1.*
36. Podle § 10 odst. 7 TPP *pokud operátor vysílací sítě nemůže v dotčené územní oblasti pro technické překážky zajistit pokrytí území zemským digitálním televizním vysíláním v rozsahu stanoveném tímto nařízením, a to ani postupem podle odstavců 4 a 5, neprodleně o tom informuje příslušné provozovatele vysílání a Úřad. Při odstraňování technických překážek zajištění pokrytí území zemským digitálním televizním vysíláním podle věty první poskytne Úřad operátorovi vysílací sítě na jeho žádost nezbytnou součinnost.*
37. Z obsahu správního spisu vyplývá, že ve svém podání ze dne 2. 5. 2023, nazvaném „*Vyjádření společnosti Czech Digital Group, a. s. k podkladům před vydáním rozhodnutí a návrh*“ žalobkyně v posledním odstavci na straně 3 uvedla, že je nadále připravena jednat o možnostech úpravy jednotlivých parametrů vysílače (vč. doby platnosti budoucích vydaných individuálních oprávnění) tak, aby mohlo být jejím žádostem vyhověno, a za účelem dalšího případného upřesnění žádostí 1 až 3 žalobkyně požádala žalovaného o poskytnutí nezbytné součinnosti v souladu s čl. 10 odst. 7 TPP, aby mohlo dojít k přísně účelnému využití požadovaných rádiových kmitočtů při odstranění technických překážek

zajištění pokrytí území zemským digitálním vysíláním, zejména s nejmenšími možnými dopady přechodu na DVB-T2 na diváky.

38. V napadených rozhodnutích se žalovaný k totožné námitce žalobkyně vyjádřil tak, že „žadatel ovšem žádal o pomoc s úpravou parametrů vysílače tak, aby mohlo být žádosti o udělení individuálního oprávnění vyhověno. Nežádal tedy o pomoc s odstraněním technických překážek, ale o nápomoc s koncipováním své žádosti, tedy vlastně o právní poradenství“. Městský soud s tímto závěrem nesouhlasí, když z obsahu „Vyjádření společnosti Czech Digital Group, a. s. k podkladům před vydáním rozhodnutí a návrh“ založeném ve správním spisu žádost o právní poradenství nevyplývá. Přesto soud námitku shledává nedůvodnou, když toto dílčí pochybení v hodnocení obsahu vyjádření je bez vlivu na zákonnost napadených rozhodnutí. Podáním žádosti o součinnost totiž nedochází k zahájení správního řízení ve smyslu § 9 správního řádu, jehož vyústěním by byl výrok rozhodnutí o tom, že žalovaný poskytne či neposkytne součinnost. Z věty druhé § 10 odst. 7 TPP vyplývá, že žalovaný poskytne operátorovi vysílací sítě součinnost nezbytnou k odstranění technických překážek, přičemž se zjevně jedná o poskytnutí faktické součinnosti představující konzultace či koordinaci přípustného využívání kmitočtového spektra. Jedná se tedy o faktickou a neformalizovanou činnost žalovaného, který buď součinnost poskytne nebo neposkytne. Poskytnutí nezbytné součinnosti nebylo předmětem řízení v nyní posuzované věci, proto se rozhodnutí o ní ani nemohlo ve smyslu § 68 odst. 2 správního řádu promítnout samostatným výrokem do výrokové části rozhodnutí žalovaného (rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 242/2024).

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

39. Městský soud neseznal žádnou ze vznesených námitek důvodnou, proto z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
40. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední povinnosti, proto mu soud podle § 60 odst. 7 s. ř. s. náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 28. května 2025

JUDr. Ladislav Hejtmánek v.r.
předseda senátu